

död t., som utan bättring och omvändelse till-
egnar sig tröst af Guds nådelöften. — c) Förmodan,
förmennande. *Han är en skälm, det är min t.* — 2)
(objektivt) a) (i vidsträckt bem.) Föremålet för hvad
man tror; det som tros. — Dit höra samman-
sättningarne Bondtro, Kolartro, m. fl. — b) Reli-
gionslära. *Den kristna t-n.* — c) Apostoliska
t-n ell. blott *T-n*, kristna kyrkans trenne tros-
artiklar. *Sjunga t-n.* — 3) *T-n*, allegorisk per-
son, vanligen afbildad såsom en kvinnobild med
korset eller kalken i ena handen. — 4) Tillför-
sigt, tillit, förtröstan. *Det är en falsk menni-
ska; man kan ej sätta mycken t. till honom.*
— 5) Pålitlighet, trofasthet; trohet. *Han har
hvarken t. eller ära. På god t.*, i förlitande
på ens ärlighet, heder. *På t. och ära*, uttryck,
hvarigenom man bedyrar något, t. ex.: *På t. och
ära, så förhåller det sig verkliga.* *På adels-
manna, prestmanna (o. s. v.) t.*, vid den trovär-
dighet adelsmän, prestmän o. s. v. förtjena. *Hålla
sin t.*, förblifva trogen. *Bryta sin t.*, afvika från
den trohet, man är någon skyldig. *T. och lofven*,
löfte om trohet.

TRO, adj. oböjl. III. (gam.) Trogen. — Deraf
Troman, Trotjenare.

TROCHAIISK ell. TROCHEISK, TROCHÉ, se
Trokaisk, Troké.

TROCKLA, se *Träckla.*

TROENDE, se *Tro, I.*

TROFAST, a. 1. Af bepröfvad trohet; som
ej bryter sin tro. *En t. vän.* — Adv. På ett
trofast sätt, med trofasthet.

TROFASTHET, f. 3. Fast, bepröfvad trohet.

TROFÉ, tráfé, m. 3. (grek. *Tropaion*) Seger-
tecken, bestående af eröfrade fiendtliga vapen,
rustningar m. m. Brukas äfv. skämtvis. [Trofé.]

TROGEN, trögänn, a. 2. neutr. — et. 1) Som
samvetsgrant bemödar sig att obrottsligt uppfylla
sina pligter, förbindelser till en annan, med hvil-
ken man är förbunden genom tjänsteförhållande,
löfte om lydnad, vänskap, kärlek, o. s. v. *T.
tjenare, undersåte. T. vän, älskare, make.*
Vara någon t. Man säger äfv.: *T. själ, t-et
hjerter,* o. s. v. — 2) a) Som röjer, utvisar, åt-
följes af trohet. *T. kärlek, vänskap. T-et nit.*
— b) Ståndaktigt, framhårdande. *T. väntan. T-et
hopp.* — c) Uppriktigt. *Med t. önskan, att...*
— 3) Som med tro omfattar en lära och stånd-
aktigt förblifver dervid. *En t. kristen.* — Brukas
ofta substantivt: *De trogne.* — 4) Noggrann. *En t.
öfversättning.*

Anm. Skilnaden emellan Trogen och Ärlig ses
af bem. 1. Trogen tjenare är den, som på
allt sätt är sin husbonde tillgifven och söker
att befrämja hans bästa, icke talar illa om ho-
nom, ej förräder hans hemligheter eller stämp-
lar emot honom, o. s. v. Ärlig tjenare är
den, som, i sitt förhållande till husbonden, ej
bryter emot sjunde budet. En trogen tjenare
är således äfv. ärlig, men ej tvärtom.

TROGET, adv. 1) På ett troget sätt, med
trohet. *T. tjena, älska någon.* — 2) Ståndaktigt.
T. förbida på sin plats. T. följa Christi lära.
— 3) Noggrant. *T. öfversätta. En t. återgif-
ven bild.*

TROGLODYT, troglådyt, m. 3. (af grek.
Troglá, håla, och *Dyo*, jag dyker, beger mig ned)
En, som bor i en jordhåla.

TROHET, f. 3. 1) Samvetsgrant bemödande
att bibehålla andras förtroende, att obrottsligt
uppfylla sina pligter, förbindelser till andra. Jfr.
Trogen, bem. 1. *T. i tjensten. T. i vänskap,
kärlek.* — 2) Ståndaktigt förblifvande vid en lära,

isynn. en religionslära. — 3) Noggrannhet. *En
öfversättnings t.*

Anm. I afseende på skilnaden emellan Trohet
och Ärlighet, se Anm. vid ordet Trogen.

TROHETSEED, m. 3. Ed, hvarigenom man
förbinder sig till trohet emot någon. *Svärta t.
Aflägga tro- och huldhet.*

TROHJERTAD, a. 2. Uppriktigt och derjemte
utan misstroende till andras uppriktighet.

TROHJERTENHET, f. 3. Egenskapen att
vara trohertad.

TROJA, tråja, f. 1. (i tärningspel) Tre. *T-jor
alla, två treor.*

TROJADUS, -- dús, m. 3. 1) (i tärningspel)
En trea och en tvåa. — 2) (fig. fam.) Slump, träff.
*Låta komma an på en t. Det kommer an på
en t., om...*

TROKÁISK, tråkájsk, a. 2. (i prosodien) *T.
versart*, som består af trokéer.

TROKÉ, tråké, m. 3. (grek.) Versfot af en
lång och en kort stafvelse (- u). Kallas äfv.
Choræus, och skrives efter latinet *Trochæus*.
[Troché.]

TROLIG, a. 2. Se Sannolik. *Det är t-t, att
så sker. Det håller jag mycket t-t.* — Syn. Sanno-
lik, Antaglig, Liklig. — *Trolighet*, f. 3.

TROLIGEN ell. TROLIGTVIS, adv. Efter
hvad man har anledning att tro. *Han kommer
t. i morgon.* — Syn. Sannolikt, Förmodligen,
Efter all anledning, Likligtvis.

TROLL, n. 3. 1) Benämning, hvarmed Gö-
terne utmärkte de före dem i Sverige bosatta
Jötnarna (Jättarna), med hvilka de lågo i upp-
hörliga fejder. Såsom af flera ställen i sagorna
synes, innebar denna benämning till en början
ingenting föraktligt, och torde ursprungligen hafva
betydt det samma som grek. *Troglodytás* (jfr.
Troglodyt). Denna förmodan vinner stöd deraf,
att Jötnarne äfv. benämndes: Jordhåloras folk,
Bergbuar. Småningom antog ordet en föraktlig
betydelse, och blef efter kristna lärans införande
liktydigt med Hedning. Enligt historiska intyg
bodde, ännu i elfte århundradet, uti vissa aflägsna
bergstrakter af Småland, ett särskilt folk, som
kallades Troll, och som ofta röfvade till sig kvin-
nor från landsbygden. Häraf de många sägnerna
om människor, som blifvit bergtagne. — 2) Från
att beteckna verkliga människor öfvergick ordet
med tiden till begreppet af fiendliga andeväsen
i människogestalt, som troddes hafva sitt tillhåll
i berg och jordhålor, dit de röfvade människor,
äfvensom de genom trolldomskonster gjorde mycket
ondt. — 3) (fig. fam.) a) Elak människa, isynn.
ful, stygg, elak kvinna. *Taga t-et för gullet*,
gifta sig med en ful eller elak kvinna, men som
medför mycket penningar i boet. — b) (skämtv.)
Litet t., liten skalkaktigt, förledande kvinna. *Ditt
lilla t.!* [Träll.]

TROLLA, v. n. 1. Bruka trolldom. *Kunna
t. T. bört, främ, i'n, se Borttrolla, &c.* —
Trollande, n. 4. [Trälla.]

TROLLBOK, f. 3. pl. — böcker. Se *Svart-
konstbok.*

TROLLBÄR, n. 3. 1) Se *Ormbär.* — 2) Bär
af Ikteört (*Actæa spicata*).

TROLLBÄRSÖRT, f. 3. Örten Paris Quadri-
folia med gröna blommor och svartblå bär.

TROLLDOM, m. sing. Trollkonstens utöfning.
Jfr. *Trollkonst. Bruka t.*, öfva trollkonster.

TROLLDRYCK, m. 3. Dryck, som äger något
slags trollkraft.

TROLLERI, n. 3. 1) Se *Trolldom. Det är*